

Arrest

nr. 152 705 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 maart 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13 *sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten: (..) , onderdaan van Marokko,

ALIAS:

wordt inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 24/03/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, tweede en vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 17.04.2013. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen

Bovendien wordt betrokkene verdacht van gewone diefstal als mededader

Betrokkene stelt dat hij familie in België heeft. Ter staving hiervan legt hij uittreksels uit het bevolkings-/vreemdelingenregister, gezinssamenstelling, een attest van familieband en attesten van familieverwanten voor.

Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Overwegende, bijgevolg, dat een terugwijzingsmaatregel geen inmenging vormt in de uitoefening van het recht op respect voor het privé- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Men;

Om deze redenen wordt aan betrokkens in toepassing van art- 74/11, §1, 2* en 4', van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 11.2 van de richtlijn 2008/115/EG (hierna: de Terugkeerrichtlijn), de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Het inreisverbod vindt zijn grondslag in de Terugkeerrichtlijn, een richtlijn die gemeenschappelijke normen vastlegt voor de verwijdering en terugkeer van onderdanen van derde landen.

Het inreisverbod is één van de instrumenten die de richtlijn de lidstaten aanreikt om een zo efficiënt mogelijk terugkeerbeleid te voeren van derdelanders die zich in een irreguliere verblijfssituatie bevinden.

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

" 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare or de, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...) "

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar

in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2 ° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare or de of de nationale veiligheid. (...) "

Ondanks deze wettelijke verplichting tot motivering over de duur van het inreisverbod, motiveert verwerende partij in de bestreden beslissing niet waarom een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " {Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing. Verwerende partij is er op de hoogte van dat verzoeker reeds erg lang in België verblijft, dat hij bij zijn zus en haar gezin inwoont en weet hoeveel dichte familieleden hij hier heeft. Verwerende partij is er evenzeer van op de hoogte dat er geen verzoeker geen familie rest in Marokko.

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd wanneer niet aan de terugkeerverplichting voldaan is.

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij ook rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

Verwerende partij was op de hoogte van een gezins- en familieleven doch de enige motivering die zij hierover opneemt in de bestreden beslissing komt neer op een quasi- automatisch standaardbetoog dat een terugwijzing geen definitieve breuk in het familieleven teweeg brengt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft nochtans voor dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering [...] de minister of zijn gemachtigde rekening [houdt] met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Deze bepaling duidt er op dat een familieleven altijd een belangrijk en essentiële component is om in rekening te brengen bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Een beslissing tot verwijdering houdt in het Belgische en Europese recht nooit een definitieve verwijdering in. Verwerende partij houdt geen rekening met verzoekers familieleven door te betogen dat de verwijdering eventueel tijdelijk is. Dit is immers een zinledig betoog dat op elke verwijderingsbeslissing van toepassing is. Geenszins toont dit aan dat er met alle relevant individuele factoren eigen aan het dossier rekening werd gehouden.

Zelfs al houdt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht in, het dient wel te blijken uit de beslissing zelf of uit de overwegingen die er aan voorafgaan dat het familieleven van verzoeker effectief in rekening werd gebracht en dat de proportionaliteit van de verwijdering en het inreisverbod getoetst werd, quod non. Het gebruik van een stéréotypé motivering die niets zinnigs zegt over het concrete gewicht van verzoekers familieleven en de impact van de verwijderingsbeslissing en inreisverbod daarop geeft klaar en duidelijk aan dat het familieleven niet in rekening werd gebracht.

Meer zelfs, de motivering dat de verwijdering eventueel tijdelijk zou zijn is hypothetisch en foutief. Verwerende partij ziet immers over het hoofd dat zij ook een inreisverbod van drie jaar oplegt aan verzoeker, hetgeen de verwijdering minstens voor drie jaar bestendigt en een duurzaam karakter eraan verleent.

De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid aan onderworpen is.

Om deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede en vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, nu verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17 april 2013. Alsook wordt erop gewezen dat verzoeker verdacht wordt van gewone diefstal als mededader. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij stelt dat niet wordt meegedeeld waarom er een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd. De duur van drie jaar van het inreisverbod wordt zo gerechtvaardigd door erop te wijzen dat verzoeker weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen en dat hij verdacht wordt van gewone diefstal als mededader waarbij er voorts geen elementen zijn die erop wijzen dat zijn privéleven en gezinsleven geschonden worden zodat de verwerende partij opteert voor een inreisverbod van drie jaar. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en er blijkt niet dat de gegeven motivering in casu niet afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de niet-tenuitvoerlegging van een eerder betekende verwijderingsmaatregel het gevolg is van de weigering om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren, en dat verzoeker ook verdacht wordt van gewone diefstal als mededader alsook dat er voorts geen gegevens van familiale aard zijn die zich verzetten tegen een inreisverbod van drie jaar. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, zo ook over een ruime discretionaire bevoegdheid. Het loutere poneren dat voormelde redengevingen geen motivering zijn voor de duur van drie jaar van het inreisverbod kan niet overtuigen. Verzoeker toont verder niet aan dat verweerder dienstige gegevens buiten beschouwing heeft gelaten die hem er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur. Er blijkt ook niet dat de formele motiveringsplicht zover reikt dat verweerder, indien hij een inreisverbod voor drie jaar oplegt, specifiek zou dienen te motiveren waarom dan wel geen termijn van een andere duur wordt opgelegd. Het kan volstaan dat hij motiveert waarom volgens hem de opgelegde duur van drie jaar is gerechtvaardigd in het licht van de concrete omstandigheden van het geval.

De in casu bestreden beslissing laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(..)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist.

In zoverre verzoeker daarnaast nog wijst op het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt dat dit in casu niet is gebeurd, stelt de Raad vast dat verweerder een inreisverbod voor een duur van drie jaar oplegt omdat het niet voldaan zijn aan de terugkeerplicht het gevolg is van een weigering in hoofde van verzoeker hieraan te voldoen, dat hij verdacht wordt van feiten van openbare orde en dat, wat betreft zijn familieleden de terugkeer naar zijn land van herkomst niet inhoudt dat de familiale relaties worden verbroken. Verzoekende partij maakt aldus met haar betoog niet aannemelijk dat de verweerder geen rekening zou gehouden hebben met het feit dat zij hier familie heeft wonen. Door voor te houden dat de motivering dat het slechts om een eventuele tijdelijke scheiding zou gaan een standaardmotivering is, maakt zij niet aannemelijk dat deze motivering incorrect of kennelijk onredelijk is. Immers, het loutere feit dat verzoekende partij gedurende drie jaar niet mag inreizen, maakt niet als zou de verzoekende partij daardoor haar familiale banden in België verliezen of geen contact meer zou kunnen onderhouden, gelet op de moderne communicatiemiddelen en het feit dat niets verhindert dat haar familieleden afreizen naar het land van herkomst van verzoekende partij zodat het geenszins kennelijk onredelijk is te stellen dat het familieleden van verzoekende partij door de bestreden beslissing niet in het gedrang komt. Daar het inreisverbod slechts een bepaalde duurtijd geldig is, is het evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat het in casu gaat om een eventuele tijdelijke scheiding. Verzoeker maakt voorts evenmin aannemelijk dat zijn situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die verweerder er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

2.5. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in casu geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of dat verweerder naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van zijn geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelende in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het redelijkheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduïd, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

2.8. De Raad stelt verder vast dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn

(HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Hij verwijst zo weliswaar naar een zesde overweging bij deze richtlijn dat beslissingen genomen op grond van deze richtlijn geval per geval moeten worden vastgesteld en berusten op objectieve criteria, doch toont nog niet aan dat zulks in casu niet het geval was.

2.9. Er blijkt ten slotte niet dat verzoeker zich in het kader van huidig beroep dienstig kan beroepen op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling heeft zo betrekking op verwijderingsbeslissingen, daar waar thans een inreisverbod voorligt. Dergelijke beslissingen zijn duidelijk van elkaar te onderscheiden. Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering zo als "*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*", terwijl overeenkomstig artikel 1, 8° van deze wet een inreisverbod wordt gedefinieerd als "*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering*". Dit onderdeel van het middel kan dan ook niet worden weerhouden.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER